

Den tredje mands arbejde

Lea Flarup, Fyrrevænget 1, Stoholm, skriver:

Hvis man forestiller sig, at man har en kikkert, hvormed man kan se ind i fremtiden, er det mit ønske, at man med den for øjet vil se, at mange års ihærdige bestræbelser på at få alle unge ledige i arbejde, få aflastet børnefamilierne og få mere praktisk hjælp til de ældre og handicappede, har udmøntet sig i gode resultater. Man vil se, hvordan det sociale sikkerhedsnet stadigvæk er en garant for, at der ikke er nogen, der lider nød i vort samfund. En større del af den samlede velstand administreres nu af den enkelte borger. De ekstra ressourcer, vi i sin tid bestemte os for at anvende på miljøet og på foreningsbekæmpelse, skulle vise sig at være en god investering. Mennesker fra fremmede kulturer ses som en naturlig integreret del af befolkningen. De føler sig meget bedre tilpas nu, hvor der stilles de samme krav til dem som til danskerne. Der er kommet bedre balance i både det etiske og det økonomiske regnskab.

Vender man kikkerten den anden vej og ser bagud, kan man se helt tilbage i 50'erne, hvor der ikke var meget hjælp at hente for de familier, det kneb for. Man kan blandt andet se, at en enlig mor til flere børn kunne have svært ved alene at få det hele til at nå sammen. Kommunen som hjælpeforanstaltning var på det tidspunkt det sidste sted, man ville gå hen for at få hjælp. At bo i et af kommunens huse var noget nær den værste skam, der kunne overgå én. Så hellere arbejde nogle flere timer og »Klare enhver sit«. Dengang var der arbejde nok at få. Den enlige forsørger knoklede, men nåede sjældent at nyde sit velfortjente otium. Hun sled sig i virkeligheden op lang tid forinden. Det sociale sikkerhedsnet var ikke så finmasket.

I beg. af 60'erne kan man i kikkerten se flere samfundsborgere have svært ved at vænne sig til at modtage hjælp fra det offentlige. Der skulle gå en rum tid, før alle lærte, at f.eks. folkepensionen var en ydelse, som alle pensionister ifølge loven var berettiget til. Den månedlige ydelse blev modtaget med glæde og tilfredshed.

Hvordan står det til med tilfredsheden i befolkningen ude i fremtiden? I kikkerten kan man se, at en stor del af dem, der tidligere var ledige på arbejdsmarkedet har overtaget arbejdsområder, som ikke tidligere var besat med lønnet arbejde, men som svævede frit i luften som en ekstra byrde: »Den tredje mands arbejde« (tidligere bestred to mennesker ofte 3 mands arbejde indenfor familien, i plejesektoren o.s.v.). De tidligere ledige har, hvad vigtigt er, således ikke frarøvet nogle andre deres arbejde.

Man kan i kikkerten se, at de ældre og handicappede nyder at have nogle mennesker omkring sig, som har tid til at snakke, lytte, gå ture, og til at hygge sig med dem. Medicinforbruget er generelt blevet mindre og ventetiden på hospitalerne kortere. Folkepensionens grundbeløb bliver udbetalt til alle over 65 år. De, der har behov for pleje får dækket lige bestemt det plejehov, de har brug for, efter »Hjælp til selvhjælp principet«.

De udearbejdende forældre har fået mere tid til deres børn, og til hinanden. Der ses ikke så mange skilsmisser. Der ses heller ikke de gamle kendte pressede situationer efter arbejdstid med børneafhentning, indkøb, vask, madlavning o.s.v., hvor man nærmest skulle være blæksprutte for at kunne nå det hele. Nu står maden på bordet, tøjet er vasket, huset ryddet o.s.v. hos dem, der har ønsket denne form for aflastning. Det er sjældent at møde en rigtig gammeldags stresset forældre.

I kikkerten ses afslappede og engagerede forældre, som tager del i deres børns velfærd, akkurat som de altid har gjort. Nu gør de det bare af et overskud, for nu har hver enkelt forældre kun en mands arbejde. De, der har overtaget »Den tredje mands arbejde«, udstråler tilfredshed over at have fået et arbejde, hvor de føler sig værdsatte og respekterede. Børnene virker glade og harmoniske og har fået deres selvfølelse tilbage. Tilfældene af vold og kriminalitet er reduceret kraftigt grundet en målrettet og forebyggende indsats overfor udsatte grupper.

Man ser folk fra fremmede kulturer naturligt integreret i det danske samfund. De føler sig godt tilrette nu, hvor der kræves det samme ansvar af dem, som af danskerne. Alle, der bor fast i Danmark, taler dansk og alle lever under de samme vilkår, d.v.s. alle har de samme rettigheder og pligter. Flytningene og asylansøgerne, som i antal kulminerede i 90'erne, er man stadigvæk, fra alle politiske partiers side af, indstillet på at give den bedst tænkelige akutte hjælp.

De politikere, der havde haft del i bestræbelserne på at nå de gode resultater, som ses i fremtidskikkerten, har arbejdet langsigtet og målrettet. De oplevede »At ting tager tid«, men at det trods alt nytter at vove noget engang imellem, når man har en plan. De vovede at kræve, at man i videst muligt omfang, i den arbejdsdygtige alder, skulle være aktiv for at kunne modtage, og de blev bekræftet i, at dette krav resulterede i langt større tilfredshed i befolkningen, end der var til stede dengang, da man ikke »Skulle yde - for at kunne nyde«.

Læserbrev

Bravo
for blues,
Beethoven

